

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. május 17.
(vasárnap)**

Horváth Géza

TANULNI- ÉS TENNIVALÓK

Énekek: 153; 395; 367,1; 257,2-4

Lekció: 1Thesszalonika 5,1-15

Alapige: 1Thesszalonika 5,23-24

Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. Hű az, aki elhív erre titeket, és Ő meg is cselekszi azt.

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük neked, dicső Urunk, hogy a gyülekezet közösségében is leborulhatunk előtted ezen a csendes reggelen.

Köszönjük, hogy felébredhettünk, hogy új nap kelt fel, és minden napfelkelésben gondolhatunk arra, hogy napról-napra gondot viselsz rólunk, szabadítá-sunk Istene, hogy meg-megújul a te hűséged, irgalmad és kegyelmed.

Kérünk, hogy ebben az órában is te végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, gondolatainkat. Segíts bennünket valóban elcsendesedni mindabból, amiben az elmúlt héten részünk volt, vagy talán a mai reggel is idejövet.

Kérünk, hogy ebben a csendben szólíts meg bennünket, táplálj, taníts, vezess, feddj, buzdíts, és legfőképpen adj nekünk bocsánatot, Urunk, mert napon-ta abból élünk. Azért könyörgünk, hogy vétkeinket bocsásd meg nekünk. Engedd, hogy mi is tudjunk bocsánatot adni másoknak, tudva, hogy elengedted tartozásunkat, hogy nincs számonkérés, nincs ítélet. Ezért engedd, hogy úgy tudjunk élni ebben a jelenvaló világban, testvéri közösségben vagy világi társaságban, ahol lennünk kell, vagy ahol lennünk lehet, hogy a világ hadd lássa meg végre, hogy tanítványaid vagyunk.

Bocsásd meg, hogy olyan sokszor nehéz észrevenni rajtunk, hogy hozzád tartozunk, nehéz látni azt másoknak az életünkben, hogy a te Szentlelked munkálkodik bennünk és terem gyümölcsöt.

Bocsásd meg, hogy sokszor meddőnek tartjuk az életünket. Ezért kérünk, könyörülj rajtunk, Urunk, hadd maradjunk benned, veled. Hadd éljünk általad, hadd szolgáljon lelkünk neked.

Ámen.

Igehirdetés

A héten volt a mennybemenetel ünnepe. Bizonyára a gyülekezeti tagok közül sokan dolgoztak, mert dolgozniuk kellett azon a napon, és még az esti istentiszteletre is elég nehéz volt ideérni, főképpen ilyen akadályoztatásban, amiben részünk van egy ideje az útépitések miatt.

Most először foglaljuk össze röviden, mit jelent nekünk Krisztus mennybemenetele. Azért is tegyük ezt, mert a thesszalónikabeli gyülekezet volt az a kedves gyülekezet, amely igen várta Jézus Krisztus visszajövetelét. Sokan meg voltak győződve róla, hogy még az életükben ez meg fog történni. Mi is ebben a korszakban élünk, az elmenetel és visszajövetel közti időben.

Ezért először röviden nézzük meg, hogy Krisztus mennybemenetelének mi volt az oka, célja, és mi a haszna számunkra. Majd ennek a néhány igeversnek az alapján, amit felolvastam, mintegy összefoglalásként két dolgot szeretnék kiemelni, ami tulajdonképpen nem így van az igében, de mégis erről beszél nekünk a Szentírás, hogy Krisztus visszajöveteléig mennyi tanulnivalónk, és mennyi tennivalónk van.

Nézzük először röviden Krisztus mennybemenetelének okát. Mi volt az oka, hogy Krisztus a mennybe ment, hiszen a tanítványok sem nagyon értették akkor, hogy miért kell őket itthagyni, és Megváltójuk, Mesterük miért emeltetik fel az égbe.

Az első egyszerű oka a Krisztus mennybemenetelének az volt, amit a János evangéliuma 17. fejezetében olvasunk, hogy elvégezte azt a munkát, amit Isten reá bízott.

Olyan ez, mint amikor egy diplomatát kiküldenek, és amikor lejár a mandátum, akkor természetes, hogy ha nem hosszabbítják meg, visszamegy az őt küldő országba. Jézus Krisztussal is ez történt a mennybemenetel napján. A mennybe tartozott, onnan jött, hiszen többször leírja a Szentírás, hogy ki az, aki felment a mennybe. Az, aki onnan is jött, onnan szállott le. Nekünk hálásnak kell lennünk azért, hogy testet öltött, elvégezte a váltság munkáját, szenvedett, megfeszítették, meghalt, hogy vére árán bűnbocsánatot nyerhetnek az övéi, és nem kell csodálkoznunk azon, hogy Jézus Krisztus visszament a mennybe, az Atya jobbjára.

A másik, amiről beszélnünk kell, hogy ennek a visszamenetelnek célja volt. Nemcsak oka volt, hanem célja is, és ezt szintén kijelenti nekünk, amikor a tanítványoknak azt mondja a János 14-ben: „Én elmegyek, helyet készítek nektek. Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott

legyetek.” Nem hagyta az övéit bizonytalanságban, hiszen ezzel kezdte: Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, és ne féljen, csak rendületlenül higgyetek Istenben és higgyetek énbennem. — és megfogalmazza, mi a célja ennek: „helyet készítek nektek, mert azt akarom, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És eljövök, és majd magamhoz veszek titeket.”

Csodálatos Jézus Krisztusnak ez a kijelentése. Ebből sok bátorítást, vigasztalást vehet a hívő ember. Az életünk úgy zajlik ezen a földön, hogy egyszer majd az én dicsőséges Megváltóm magához fog venni a dicsőségébe engem.

Beszéljünk röviden arról is, hogy van haszna ennek. A Heidelbergi Káté külön kérdést szentel ennek, amikor azt kérdezi: „Mi hasznod van abból, hogy Jézus Krisztus mennybe ment?” A haszna megint csak az, hogy tudhatjuk, komolyan vehetjük, hogy a test feje, az egyház feje már benn van a mennyben.

Feltámadott testben ment fel a mennybe. És ha a fej ott van, akkor egészen bizonyos, hogy ott lesznek a tagok is. Onnan igazgat, vezérel bennünket, onnan osztja, adja nekünk az Ő drága lelki ajándékait. Hiszen azt mondja Pál: „Megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban.” Azért is ment el, hogy viszont zálogul a Lelkét adja nekünk. A zálog nem olyan, ahova az aranyat, értékes dolgokat le lehet adni, hanem a Szentírásban a zálog inkább jegyajándék, mint a jegygyűrű. Amikor valaki a jegygyűrűt odaadja a menyasszonynak, akkor ez azt jelenti, hogy a menyasszony biztosan várhatja, hogy egyszer eljön az esküvő napja. Ő le van foglalva, a vőlegényéhez tartozik, és egyszer majd a frigy végbemegy.

Jézus Krisztus zálogul a Szentlelket küldte alá nekünk. Jegyajándék, amely azt jelenti, hogy az enyém vagy, hozzám tartozol, és csak idő kérdése, hogy egyszer majd teljes lesz a boldogság, és teljes lesz a frigy.

Ha erről beszélünk, akkor térjünk át a felolvasott igére, mert úgy, ahogy Jézus Krisztus elment, úgy fog visszajönni is.

Az egyik nyugati város főterén van egy órasműhely. A kirakatában van egy érdekes óra. Az az érdekessége, hogy az óra felső részén, van egy kis erkély, és pontban 12 órakor az erkélyen kinyílik két ajtó, és megjelenik Jézus és az apostolok. Mielőtt tizenkettőt ütne az az óra, a főtéren egy kis sokaság gyülekezik, mert látni akarják ezt a jelenséget, amikor az erkélyen megjelennek az apostolok és Jézus.

Egy turista ott járt egyszer. Ő nem tudta, miért állnak ott az emberek, csak látta a csoportot. Megkérdezi az egyik kislányt, aki hátul állt: mondd, miért áll itt ez a sok ember? Mire kíváncsiak ezek? A kislány hátrafordult és azt mondta: várjuk Jézust.

Jó lenne, ha mi, az Isten népe is, ilyen kis csoportot alkotnánk, ilyen kis nemcsak kíváncsiskodó, bámészkodó sereget, hanem hittel, Szentlélekkel teljes sereget, és boldogan tudnánk mondani a kérdésre, hogy mit csináltok: várjuk Jézust. A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel, bizony jövel Uram Jézus. — Ilyen volt a thesszalonikai kedves gyülekezet, ahol Pál apostol néhány szombaton hirdethette az igét, ahol hitre jutottak és újjá születtek többen. Amikor Pál apostol elment tőlük, akkor visszaküldte Timóteust azzal, hogy erősítse, bá-

torítsa őket, gondozza őket, tegye tisztába őket, ha kell, és hozzon híreket a gyülekezet felől.

Amikor Timóteus visszaér és jelenti az apostolnak, hogy nagyjából rendben vannak a dolgok, a gyülekezet még mindig az első szeretet tüzeiben ég, még mindig várják vissza az Úr Jézus Krisztust, de van néhány dolog, amiben világosabb látásra van szükségük; akkor Pál apostol megírja ezt a két levelet, amit a kalauzunk szerint is olvasunk.

Pál apostol néhány hónapnyi különbséggel megírja a gyülekezetnek ezt a két levelet és elküldi nekik. Ennek a felolvasott szakasznak, ha összefoglalnám a lényegét, akkor az lenne, hogy csodálkozzunk bele, hogy Jézus visszajöveteléig mennyi tanulnivalónk és mennyi tennivalónk van.

Egy gyermekkori élményemet hadd mondjam el. Többször előfordult, hogy amikor szüleink elmentek valahova, akkor kiadták nekünk a tennivalót, hogy mire visszajönnek, akkorra jó lenne, ha azokat elvégeznénk. Na, de milyen a gyerek? Először elkezdünk játszani, aztán mikor közeledett az óra vagy nap, attól függően, hogy mennyi időre mentek el, akkor kapkodtunk, hogy tényleg hozzá kell kezdeni, mert másképp nem tudunk végezni. Akkor aztán gyorsan, mindent beleadtunk, hogy mire visszajönnek, elkészüljünk. Először csak lazálás, lustaság, utána a játék, majd kapkodunk.

Szeretném, ha az ige figyelmeztetne bennünket arra, hogy Jézus Krisztus visszajöveteléig az Ő népe se lustaságban, se lazaságban, se tunyaságban ne legyen. Azt mondja: legyünk éberek, nehogy aludjunk. A világosság fiai vagyunk, ezért ne járjunk a sötétségben, ne legyen közösségünk – mondja egy másik helyen az ige – a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel.

Most erre a két dologra figyeljünk, hogy Jézus Krisztus azt mondja nekünk az igében: mennyi tanulnivalónk van, és mennyi tennivalónk van addig.

Először is azt mondja: van tennivalónk a világban. A 4,11 részét olvasom: „És becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utánalássatok, tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiképpen rendeltük nektek.”

Érdekes, hogy az apostol nem azzal kezdi, hogy éljetez szent életet. Nem azzal kezdi, hogy szüntelen imádkozzatok. Nem azzal kezdi, hogy állandóan a templomban üljetez, vagy a gyülekezeti házban, hanem azt mondja: „becsületbeli dolognak tartsátok, hogy mindenki dolgozzon, mindenki utánalásson a maga munkájának, hogy csendes életet folytassatok, tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiképpen rendeltük nektek.” Hogy rendelte az apostol? Egyrészt azért dolgozzanak, mert Isten azt mondta: hat napon át végezd minden munkádat, verejtékkel keresd meg és egyed a kenyeredet. Gondoskodj magadról és a te szeretteidről. Aztán azt mondta Pál apostol: a munkának a másik haszna, hogy tudj mit adni a szűkölködőnek, aki nem tud dolgozni. Nem annak, aki nem akar dolgozni, hanem annak, aki valami miatt nem tud dolgozni, emiatt hátrányban, szükségben, szűkölködésben él.

Olyan jó, hogy ilyenkor mindig azt látom, hogy Pál apostol olyan csodálatos ember volt, mint Isten gyermeke, aki a földön járt. Nem a föld fölött lebegett,

mondván, hogy ő újjászületett gyermeke az Úrnak, és ő a menny felé törekszik. Azt mondja Pál: a hívő ember ott van a munkában, a világban, a saját dolgai-toknak utána lássatok, tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiképpen rendeltük nektek. Mennyi tennivalónk van!

Utána azonban jön a hitbeli tennivalók sokasága. Érdekes, hogy a hitbeli tennivalók sokaságát a gyülekezet közösségében rendeli el. Ilyeneket olvasunk: „vigasztaljátok azért egymást, építse egyik a másikat, kérünk titeket, becsüljétek meg, akik előljáróitok az Úrban. Intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a féltelmes szívűeket, gyámolítsátok az erőtleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt.”

Érdekes, nem azt mondja: hallgassátok az igét, figyeljétek az igehirdetésre, azt értékeljétek, hanem azt mondja: fordulj a másik felé. Verseken keresztül erről olvasunk.

Mennyi tanulnivalónk van nekünk! Mi, akik sokszor úgy ülünk az Isten házában, hogy előrefigyelünk az igehirdető felé, de ez a mai ige azt mondja: nézz magad mellé is, ne csak előre tekints, ne csak felfelé a szószék felé. Persze, oda is, ahol Isten az Ő igéjét adja neked, nekünk — de azt mondja: nézz magad mellé, vedd észre a másikat, törődj a másikkal. És ez az ige csak a gyülekezet közösségében valósítható meg. Azt mondja: vigasztaljátok egymást. Milyen szép! Ne ledorongoljátok, ne megítéljétek, ne kritizáljátok, hanem vigasztaljátok egymást.

Tudjuk, hogy Pál hogyan gondolkozott a vigasztalásról. Azt mondja a Korinthusi levélben, hogy azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket — úgy gondolkozott, hogy miután Isten megvigasztalt minket, ezért mi is megvigasztalhatunk másokat. De azzal, amellyel Isten vigasztal minket. Az evangélium üzenetével, a Krisztusról szóló beszéddel, a kereszt erejével, a feltámadás csodájával vigasztaljátok egymást.

Erről az ígéről eszembe jutott egy jelenet. Nem szeretem a háborús filmeket, de néha meglát az ember egy ilyet, hogy vége a háborúnak, a győztes sereg katonái jönnek haza, az egyik itt vérzik, a másik ott sántít, a harmadik ott nyög. Az egyik film azt mutatta be, hogy ezek a katonák egymást megfogva sántikáltak hazafelé. Ez a kép jut eszembe, ha a Thesszalonikai levélnek ezt az igéjét olvasom: nem ilyen sereg vagyunk mi? Az egyiknek vérzik, a másiknak ott fáj, a harmadik itt csügged el... Pál apostol úgy gondolkozott (Róma 15,1), hogy tartozunk pedig mi, erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjük.

Van egy szép énekünk is erről: Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős, hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz. Tartsunk jól össze hát, mert a menny felé siető sereg vagyunk. Mert mindannyiunknak oda kell érkeznie. Nem úgy van, hogy valaki előbb odaér, aztán ujjong, hogy benn vagyok! Meg kell várni a legutolsót is. Tudjuk Isten kijelentéséből is, hogy Jézus Krisztus addig vissza nem jön, míg az utolsó sérült katona is be nem érkezik, a legkisebb gyermeke Istennek. Akkor várjuk be, haladjunk együtt. — Erről szól ez a néhány igevers. „Vigasztaljátok egymást, építse egyik a másikat.”

„Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket.” Ezt a szót úgy lehet megfogalmazni, hogy a rendetlen az, aki a katonai sorban nem pontosan állt be a csapatba, hanem össze-vissza. Kilógott. A rendetlen az volt az itteni szó szerint, aki nem állt be a sorba. Mert Isten gyülekezetében és egyházában rendnek kell lennie. Azt mondja: intsétek azokat.

Ó milyen nehéz inteni, de még nehezebb elfogadni. Az intőnek is nehéz, de a megintettnek még nehezebb. Nehéz belátni azt, hogy nem a sorban vagyok, nem illeszkedem. Nem a másik emberhez, hanem Krisztushoz. Mert Ő a fővezér. Úgy énekeljük: Hozzád esdünk győzedelemért. Jézus Krisztushoz kell igazodni, a Mesterhez, a Szabadítóhoz, a Megváltóhoz, és azt mondja: intsétek a rendetleneket. De nehogy csak keménység legyen az igében, azt mondja: „bátorítsátok a félelmes szívűeket”.

Az egyik természet-filmben láttam, ezeket viszont nagyon szeretem, hogy van egy lúdfajta, amelyik egészen a sziklára rakja fészket azért, hogy a rókák és egyéb ragadozók a tojásokat, a fiókákat ne vigyék el. Ennek azonban az az ára, hogy amikor eljön az idő, hogy a fiókák kikelnek, azok rögtön mennek, esznek, isznak, úsznak — nem kell őket tanítani sem, beléjük van kódolva. Az anyalúd, meg a gúnár, az apa, leszállnak a partra, és a kicsiket biztatják, hogy ugorjanak. Nekünk félelmetes, de nem annyira nekik. A ludak biztatják az egynapos kis libákat, hogy ugorjanak le a szikláról.

Ó milyen jó lenne, ha a gyülekezet közösségében igaz lenne, hogy biztassa, bátorítsa egyik a másikat. Talán nem is kell többet mondani erről, mert értjük ezt mindannyian.

Azt mondja: gyámolítsátok az erőtleneket, kin gyöngesége győz, akik el vannak pilledve, meg vannak fáradva, és emiatt el vannak keseredve, akik nem tudnak olyan ütemben haladni. Megint visszatérek arra: akkor ne én szaladjak előre, hanem velük tartsak lépést. Úgy, mint Jákób, amikor jön haza. Ott van a családja, ott vannak a gyerekek. És azt mondja: ez úgy történt, hogy a gyerekek járása szerint mentek. Jákób tudott volna gyorsabban menni, a férfiak tudtak volna gyorsabban menni, még a nők is, de a gyerekekre voltak tekintettel. Ahogy a gyerekek bírják.

Azt mondja Pál apostol: az Isten gyülekezetében nem hasonló a helyzet? Lehet, hogy te előre szaladnál, lehet, hogy te azt mondod az igéből: ó, én már ezt régen tudom, lehet, azt mondod: nekem ez semmi újat nem mond, de hogy gyámolítsd az erőtlent, azt jelenti, hogy van ott egy vagy kettő, aki viszont semmit nem tud az igéből, és neki ott kell kezdeni az alapoknál, neki a lelki tejnek az itala kell. Te azt mondod: én már megenném a pörköltöt is... De azért, mert neki a tej kell, ezért én is tejet fogok ma inni. Mert az erőtlenekekre legyetek tekintettel. „Türelmesek legyetek mindenki iránt.”

Mennyi tanulnivalónk van! Még a türelmet is tanulnunk kell. Ti is tudjátok, hogy a mai világban mindenki türelmetlen — magamat sem veszem ki ez alól. Pedig tudjuk, hogy Isten Szentlelke mit kell hogy teremjen bennünk? Türelmet. Milyen türelmetlenek tudunk lenni. Elég, ha egy kocsi lerobban előttünk a piros lámpánál.

Svájcban tanultam meg egyszer. A kedves lelkész ideadta az autóját. Lerobbant előttünk egy kocsi. Én büszke magyar sofőr, dudálnék. Péter bácsi megfogja a kezem: ne, biztos, hogy oka van annak, hogy áll. Ok nélkül nem áll meg. Majd ha megszűnik az ok, akkor továbbmegy. Azóta 27 év telt el, és mind a mai napig ez eszembe jut. Nem mindig tudom megállni, hogy ne legyek türelmetlen, de az eszembe jut: biztosan oka van rá... Gondolunk erre, erre vagyunk beállva? Majd ha az ok megszűnik, továbbmegy.

Legyetek türelmesek a gyülekezetben, ha a másik többet beszél, hosszabban mondja. Nem sorolom a példákat. Legyetek türelmesek mindenki iránt.

Összefoglalva: Ez nem egocentrikus program. A gyülekezetben sajnos sokszor viselkedhetünk úgy, hogy én vagyok a fontos. Ez az ige mire tanít bennünket? A másik fontosabb! A gyülekezetben sokszor gondolkodunk úgy, hogy mindenki felénk forduljon, az én problémámat értse meg. Mindenki nekem segítsen. Olyan kevészer gondolunk arra, amit itt Pál apostol elénk ad az igében. Jó lenne, ha egyszer azt mondanánk: nem! Nem értem vannak a többiek, én vagyok értük.

Mint ahogy az én Uram, Jézus nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon és adja az Ő életét váltságul sokakért. Nem az, hogy mit kaphatok, hanem ez az ige arra tanít: nézz arra, hogy mit adhatsz. Nem, hogy mit vársz el a másiktól, és ha nem teljesül: vége, örök-harag, neheztelés, bocsánat, de nem felejtés. Jó lenne, ha ez az ige arra tanítana ma bennünket, hogy figyeljünk a másikra, és közben igaz lesz Isten igéje: „Aki másokat felüldít, az maga is felüldül.” Aki megoldja a másik problémáját, vagy segít, közben az övé is oldódni fog. Aki türelmes mások iránt, az majd meg fogja tapasztalni, hogy iránta is türelmesek lesznek.

Hadd fejezzem be a két utolsó igeversssel, a 23-24. vers nagyon szép. Hiszen ezt a felsorolást mégsem azzal fejezi Pál, hogy mennyi tanulnivalótok van, mennyi tennivalónk van, hanem mégis csak azzal, hogy az Úr Isten hogyan könyörül rajtunk. Mert ha Ő nem könyörül, akkor nem tudunk se tanulni, se tenni. Ezért ezzel fejezi be: „Maga a békesség Istene pedig szenteljen meg titeket mindenestől, hogy mind lelketek, mind testetek (érdekes, hogy a görögben nemcsak két szó van, hanem három: pneuma, pszühé és a szoma — egész valótok: szellem, lélek, test) — őriztessék meg feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus visszajövetelére. Mert hű az, aki elhívott titeket, és Ő meg is cselekszi azt.”

Pál nem azzal akarja befejezni, hogy mit tehetsz te, hanem azt az Urat akarja dicsőíteni, akiről elmondhatjuk, hogy mit tett Ő értem, mit végez bennem, mit visz végbe általam, hogyan munkálkodik a szívemben. Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől...

Egy példával hadd fejezzem be. Van egy fehér pólóm, amit nagyon szeretek. A múltkor elővesszük, és a zsebénél egy nagy sárga folt volt. Hogy került oda, nem tudjuk. Nyilván így nem lehet felvenni, próbáljuk meg kimosni. A folt halványodik. Azután kimossa másodszor, harmadszor, gépbe rakja, a folt halványodik, és egyszer csak eltűnik.

Ez jutott ma eszembe: „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől...” Nem ezt akarja velünk a mi Urunk? A mi bűneink foltjai halványodjanak, újbóli megtisztítás, újbóli gondoskodás, — mert Jézus Krisztusnak a vére megtisztít minket minden bűntől. Így várja a lelkünk a mi visszatérő Urunkat, és így tudjuk kiáltani: Jövel, Uram, Jézus, most már jöhetsz, mert ha jössz, készen leszünk. Tisztán és sömörögzés nélkül — mondja Péter apostol. Így állunk eléd, hogy vidd el elkészített menyasszonyodat. Addig pedig van tennivalónk és van tanulnivalónk.

Imádkozzunk!

Légy áldott, Urunk, hogy e régi hír örökre új. Köszönjük, hogy igéd mindig aktuális, nemcsak a thesszalonikai gyülekezethez szóltál, hanem hozzánk is szólsz ezáltal ma is, hiába telt el majdnem kétezer esztendő azóta.

Magasztalunk és dicsőítünk téged, hogy törődsz velünk, nem fordulsz el szótlanul tőlünk, hanem megújítod rajtunk a te képed. Ó, Urunk, hadd járjunk szeretetben, hadd szeresse, építse egyik a másikat. Bocsásd meg, hogy sokszor magunk körül forgunk. Bocsásd meg, hogy magunkkal törődünk sokkal többet. Elvárásaink vannak, és bocsásd meg, hogy nem azt nézzük, hogy miben tudok segíteni a nálam gyengébbnek, nyomorultabbnak, a nálam elesettebbnek.

Könyörgünk, taníts meg egy néppé lenni, taníts meg a menny felé sietni, nem állva meg pihenni a boldog cél előtt.

Kérünk, Urunk, áldd meg a ránk következő hetet, a pünkösdre való készülődésünket. Áldd meg, kérünk, a vizsgázókat, felvételizőket, érettségizőket.

Kérünk, áldd meg a nyári heteket, amelyekre készülünk, az előttünk levő lelki alkalmakat.

Kérünk, személyes életünkben, családjunkban, munkánkban hadd tudjunk hozzád fordulni, hozzád ragaszkodni, téged dicsőíteni. Könyörülj meg, Jézus, mert ha te nem segítesz nekünk, mi magunk erre képtelenek vagyunk.

Hallgasd meg csendes imádságainkat is.

Ámen.

257,2-4 dicséret

2. Az írás rólad, Felséges Isten, bizonytalant azt mondja,
Hogy valakinek tebenned vagyon szíve nyugodalma,
Az olyan ember meg nem szégyenül, mert te vagy oltalma.

3. Gyermekségemtől fogva, Úr Isten, mind ez ideiglen
Téged hívtalak én segítségül minden szükségemben,
Mostan is nincsen több bizodalmam sem földön, sem mennyen.

4. Nincsen szívemnek több bizodalma, Úr Isten, náladnál,
Valamíg gyötresz, szabad légy velem, csak ne haragudjál,
Mint kegyes Atya, fiadat dorgálj, csak hogy meg nem utálj.